

8 centov

Bilo je že skoraj dve popoldne, ko je pred šolo prišel po naju Janin oče. Komaj sva dobro stopila na parkirišče, že je potrobil. „Si bil pa hiter, oči! Te je bilo strah, da bi zmrznila, če bi predolgo stala zunaj?“ „Seveda, zato sem raje malo pohitel.“ Jana se je usedla spredaj, jaz pa sem se zavalil na zadnji sedež. Bil sem utrujen, pa tudi malo zaspan, in sem gledal skozi okno.

Na radiu so se ravno začela poročila: „V okviru Evropskega leta za razvoj je Ministrstvo za okolje in prostor organiziralo Evropski teden trajnostnega razvoja.“

Jana je takoj pripomnila, „Evropsko leto za razvoj? Ja, saj v soboto dopoldne je v Mladinskem centru tudi pogovor o trajnostnem razvoju in dostojnih delovnih mestih.“ Zanima za politiko, tudi meni večkrat kaj razlaga.

„... Evropska unija je namenila za pomoč državam zunaj Unije približno 9 odstotkov celotnega proračuna EU,“ je nadaljeval glas iz radia.

„To je pa veliko denarja,“ je rekla Jana

„Kar veliko se sliši, res, Jana, ampak Evropska unija pomaga povsod, kjer je revščina,“ je odvrnil oče. „Misliš, da je svet tako majhen kot Slovenija? Svet je prostran.“ (Kaj sploh pomeni „prostran“? To je gotovo kje prebral.) „Vsakdo na svetu si zasluži dostojanstvo. Biti brez dostojanstva je huje kot brez denarja.“

Jana se je obrnila nazaj k meni: „Daj, poglej na internet, koliko piše, da daje Evropska unija na leto za zunanjo pomoč?“

Vrtel sem telefon v roki in se poskušal na hitro zbrati: „Razvoj? Kam naj pogledam?“

„Saj ti pravim, Evropsko leto za razvoj 2015.“

„Čakaj malo ... Aha, že imam: razvojna pomoč, 14,86 milijarde.“

Jano je skoraj vrglo s sedeža: „Toliko ... Veš, koliko denarja je to?“

Spet se je vmešal oče: „Pa ti veš, koliko ima Evropska unija prebivalcev?“

„Seveda vem, malo čez 500 milijonov.“

„No, in koliko je potem to na prebivalca na dan?“

Zdaj sem moral spet računati jaz na zadnjem sedežu. Da je morala ravno danes pozabiti telefon! „To je 8 centov na osebo na dan.“

Oče je za hip umolknil, potem pa hitro vprašal: „Jana, so tisti kovanci še v predalu tam na tvoji strani?“

„Ah, misliš tisti drobiž, ki ga nikoli ne poberemo ven?“

„Zate je to drobiž, tebi je za 10 centov vseeno. Kaj pa tistim, ki potrebujejo pomoč?“

Medtem smo se že pripeljali pred naš blok. Poslovil sem se, jima pomahal in se ustavil pred vhodnimi vrati. V kateri žep sem že dal ključke? Da mi niso spet kje padli ven! A, tukaj so ... in kaj je tole? Glej, 10 centov – to bi bilo že več kot za en dan ... Mogoče bom pa res šel na tisti pogovor v Mladinski center. Tudi če vsak od nas da nekaj malega, lahko skupaj zberemo veliko.